

Nappal és éjszaka - Maximák és gondolatok Ernst Jüngert? I 1.rész

2010 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az alábbiakban a neves német filozófus és író, a konzervatív forradalom egyik legnagyobb hatású gondolkodójának a maximái olvashatóak, mellyel egy sorozatot is szándékozunk indítani. Ernst Jünger (1895 -

1998) itthon els?sorban szépiróként debütált (A márványszirteken, 2004), e mellett pedig kisebb lélegzet? írásai jelentek meg politikai folyóiratokban.

Jünger meghatározó élménye íróként és filozófusként is a háború és a béke viszonya volt, ahogyan ezt megfogalmazta egyszer; *"Az emberi rend annyiban hasonlít a világmindenségre, hogy id?r?l id?re el kell égnie ahhoz, hogy újjászülethessen. (...) Ott kell állni, ahol a rombolás nem végpontnak számít, hanem el?zménynek"*. Végigharcolta az els? világháborút, a második világháborúban azonban azonban egy id? után nem vehetett részt, mert nem számított megbízható személynek a nemzetiszocialista vezetésnek. Visszatér? vezérgondolata egy új társadalom létrehozása volt, amelyben a harcos és a munkás valamennyire mitizált, szimbolikus alakjai körül képzelt el. Jüngernek egy alig ismert oldalát kívánjuk bemutatni az alábbi maximákkal, melyek egy klasszikus, kicsit sztoikus bölcselked?t varázsolnak elénk, aki egy-egy jól sikerült esszenciális mondattal próbálja megragadni a létezés fontos momentumait.

Itt-lét és Így-lét (*)

Az embereknek mindig is többet ért Itt-létük, mint Így-létük: a sorsvonal, annak hossza, szerencsájük és balszerencsájük többet ért, mint a sors voltaképpeni tartalma, jelent?sege. A hatalom fontosabb a belátásnál, a gazdagság a jellemnél, az élet hossza annak tartalmánál és a látszat az elidegeníthetetlen önvalónál.

Az ember kudarcát kiterjeszti a környezetére is, a természetre, s?t talán a világegyetemre is. Ennek f? oka a kíváncsiság, amelyet az arcátlanság követ.

Amit az ember kieszel, ismét csak rá hullik vissza.

Néha erényeink és hibáink is visszaütnek ránk.

Annak sorsa, aki csak fedezékb?l hajlandó elmélkedni, az lesz, hogy túlszárnyalják.

Nem törünk ki még a legbens?bb korlátaink közül sem, így változásra sem vagyunk képesek. Bizonyosan formáljuk magunkat, de csupán korlátaink között, egy kijelölt körön belül.

Az ember az, aki megváltoztatja magát, nem az id?.

Szenvedélyeink a lázhoz hasonlatosak; meglehet, fert?zés által ragadnak meg minket, majd elhagynak és a távolságban térnek vissza.

Az ember kevésbé vágyik megértésre, mint inkább arra, hogy, ami érthetetlen számára, megvetend?nek t?njön.

Megházasodott. Úgy vélem, els? alkalommal azt tapasztalhatta, hogy olyanok vagyunk, mint a kakas a csirkeóiban, a legvonzóbb n?kkel éppen ekkor találkozunk.

Egy jó fiziognómus úgy olvas az arcokban, mint (más) a képeskönyvekben. Ez az ajándék megfizethetetlen, noha elérhet egy szintet, amikor, az abszolút halláshoz hasonlóan, fárasztóvá válik.

Mindig is roppant fontos feladatnak tekintetem, hogy egy embert meggy?zzek arról: ? maga egy csodálatos létező és csodálatos er?k felel?s hordozója.

Az ember olyan képességek birtokosa, amelyeket zárt rendként hordoz. Nem rendelkezik felettük jobban, mint a szükségletei felett.

Miért panaszkodnak oly' sokan arra, hogy alábecsülik ?ket? Ennek ellentéte még rosszabb lenne.

Több négylevel? lóherét taposnak el, mint amennyit leszakítanak.

A n?i energia er?sebb a férfiúinál, még akkor is, ha láthatóan kevesebb. Áthatóbb, kevésbé illékony, hatékonyabb. Rugalmasabb, mégis keményebb, mint a híres acélpenge. Azonban, az acélhoz hasonlóan, nem kezdett?l fogva rendelkezett ezzel az erénnyel, hanem megszerezte azt, mid?n a hideg fürd?ben megedzették.

A széplelkek az értelmiségi n? természetes prédái.

A bátorság alapja kétség kívül leginkább a nyugodt természet, amely az állhatatosságban, kitartásban és megingathatatlanságban ismerszik meg. Ahogyan egy ennyire min?ségi elem kiemelkedik még a legsúlyosabb veszély bátorságából is, mintegy szembeszállva a beláthatatlan túler?vel.

A gyengeségnek vannak fény- és árnyoldalai; fogékonnyá tesz bennünket a jóra és a rosszra is. Amikor gyengék vagyunk az emberek, az állatok, a baktériumok és a betegségek mind ránk támadnak, csakúgy, mint a kísértések.

Az eufória tekinthet? egyfajta szabadságlevélnek, amely a szellemet szabaddá teszi a természett?l.

Olyan mértékben emelkedünk, amely mértékben terheinket ledobjuk.

Az igazi lustaság a paradicsomi erények közé tartozik, amelyben rajtunk kívül csupán a macskák részesülnek.

Olyanok vagyunk, mint azok a feln?ttek, akik arrogánsan törnek keresztül a vásári forgatagon, keresztül az él?k világán, amelyben egyedül a gyermekek a valódi emberek.

A gyermekek isnhez hasonlatosak – a világ rendben lenne, ha mi követnénk ?ket, ahelyett, hogy ?k követik a mi példánkat.

A gyermekekben még megvan a világ-géniusz lehelete, amelyet kés?bb el fognak veszíteni.

Fordította: Németh Bálint.

(*) Forrás: Ernst Jünger - Tagseite, Nachtseite - Maximen und Gedanken aus dem Werk; Ausgew. v. Katharina Ayen; 1996.

Regnum! www.regnumportal.hu - A Flag Polgári M?hely partnere

Ajánló